

да гонѣтъ татаретѣ. И на двѣтъ страни имаше снажни и храбри юнаци. Между ония, които рѣшихъ да идѣтъ слѣдъ татаретѣ, бѣхъ Черевати, харенъ старъ казакъ Покотѣполе, Лемишъ, Прокопѣвичъ Хома; Демидъ Поповичъ и той минѣ на оная страиѣ, заштото бѣ много нетърпѣливъ, та не можѣше да сѣди много на едно мѣсто: испита си силата съ ляховетѣ, поиска му се и съ татаретѣ. Войводи бѣхъ Постюганъ, Покришка, Невимзки, и много други храбри казаки. Имаше доста и доста добри казаки и между тия, които останахъ: войводи Демитровичъ, Кукубенко, Въртиопашка, Баланъ, Булбенко Остапъ. Имаше и оште чудни и снажни: Вовтузенко, Черевиченко, Степанъ Гуска, Охримъ Гуска, Никола Густѣ, Задорожни, Метѣлиця, Иванъ Закрутигуба, Мосий Шило, Дегтирѣнко, Сидорѣнко, Писарѣнко, и други Писаренко, па оште единъ Писаренко, и много други харни казаки. Сичкитѣ бѣхъ теглиле и пати́ле; ходиле по анадолскитѣ брѣгове, по крымскитѣ солени поля и степи, по сичкитѣ рѣки и голѣми и малки, които се вливахъ въ Днѣпръ, по сичкитѣ днѣпровски островѣ и стърнишита; ходиле бѣхъ по влашка, по богданска и по турска земѣ; изходили сичко Черно море на казашки каици съ двѣ кормила; напада́ле съ петдесе каици въ единъ редъ на най богати и високи корабли; потопиле сѣ доста турски гемии и много, много барутъ бѣхъ испушкали на животѣтъ си; не веднажъ, не сѣ дважъ дра́ле на навушта скѣпи копривени комаше; и много пѣти сѣ пълни́ле учкурлуци съ чисти жѣлтици. А колко добро е испито и изѣдено, и край нѣма. Другому би стигна́ло за презъ сичкий животъ. Но казакъ ко́га се весели, иска и сичкий свѣтъ съ него заедно да се весели. Такива бѣхъ ония казаки, които останахъ да мстѣтъ на ляховетѣ за вѣрнитѣ си другаре и Христова вѣра! Стари Бовдюгъ и той поиска да остане. „Не ми сѣ, каже, сега годинитѣ, да идѣ да гонѣ татарѣ, а тука има мѣсто, дѣто да починѣ слѣдъ добра казашка смъртъ. Отдавна молѣ Бога да ми даде смъртъ на войнѣ за християнско дѣло. Така се и случи. Похарна смъртъ не може и да бѣде въ друго мѣсто за единъ старъ казакъ.“

Ко́га се отдѣлихъ на двѣ страни въ два реда на таборе, войводата минѣ между редоветѣ и попита: „Благодарни ли сте едната страна отъ другата?“

„Сички сме благодарни татко!“ отговорихъ казаци́тъ.

„Ко́га е така, цалунете се и простете се единъ съ други, че, Гос-